

ikke. Vi have jo haft en Lov forelagt om Ulykkesforsikring af Landarbejdere udarbejdet af Hr. Bramsen, da han var Medlem af dette Ting. Det gik ud paa, at man skulde repartere Udgifterne efter Hartkornet. Det er jo den Basis, man har brugt i overordentlig mange Tilfælde ude paa Landet, men om hvilken man mere og mere er kommen paa det rene med, at det ikke er den bedste Basis at anvende. Som Følge deraf maatte man vel gaa til en anden Basis, hvortil der saa meget mere vil være Grund, som der jo nu foreligger Forslag om ganske at ophæve Hartkornet. Der maatte dog med Hensyn her til kunne gøres noget lignende som inden for vor Industri. Hvad man baade inden for Industrien og her skulde komme til, var en Kollektivforsikring af de paagældende Arbejdere. Vi bør vistnok fastholde den Tanke, at det fastslaaes ved Lov at det er Arbejdsgiveren, som skal yde Erstatning, og at det, den paagældende Arbejder selv skal yde, ikke skal indgaa i den samme Erstatning som den, Arbejdsgiveren skal yde. Man bør saa sørge for at ordne Sagen saaledes, at den, som kommer til Skade, virkelig kan faa den Erstatning, han skal have. Da vi behandlede denne Lov, foreslog jeg og mine Partifæller, at i Tilfælde af, at den tilskadekomne ikke kunde faa, hvad der tilkom ham, fordi den erstatningspligtige intet havde, skulde Statskassen udrede denne Erstatning, naturligvis med Regres til den paagældende Arbejdsgiver. Det vilde man ikke vedtage. Det viser sig dog nu efter Aarsberetningen fra 1901, at der er et Tilfælde, hvori den tilskadekomne intet har faaet, fordi den paagældende Arbejdsgiver ingenting havde og ogsaa havde undladt at forsikre sine Arbejdere. Der foreligger ogsaa to Tilfælde, hvor der ikke kunde opnaas fuld Dækning for det Beløb, som var tilkendt den tilskadekomne af Arbejderforsikringsraadet. Jeg finder det lidet værdigt at vedtage en Lov, der giver visse Arbejdere Adgang til Erstatning, og det saa dog kan indtræffe, at den paagældende ingen Ting faar, fordi Arbejdsgiveren har undladt at gøre sin Pligt og savner Evne til at opfylde sine Forpligtelser. Det vilde hjælpe meget, om man havde Forsikringstvang, og den kan jo paalægges ved Lov, men det kan alligevel hændes, at en Mand undlader at forsikre og er i den Stilling, at han ikke kan betale. Man har saa dog gjort, hvad man kunde, og er han ikke i Stand til at give fuld Dækning, bør Staten træde til i de enkelte Tilfælde.

Det har forbavset mig, at Arbejderforsikringsraadet har indskrænket sig til kun at foreslaa de her foreliggende Ændringer. I Raadets Aarsberetning omtales der en Masse Tilfælde, som tydeligt vise, hvor ejendommelig uretfærdigt Loven kan komme til at virke. Loven gælder saaledes for Savværker, men hvis deres Arbejdere f. Eks. køre ud i Skoven og komme til Skade der ved Træfældning, gælder Loven ikke for dem, selv om dette Arbejde er lige saa farefuldt, og Ulykken rammer dem lige baardt, enten den sker i Skoven eller paa Fabrikken. Arbejderne ere kun forsikrede under Udførelsen af deres Arbejde paa Arbejdsstedet, men køre de fra Fabrikken til Jernbane eller Dampskib med Gods til Indladning og komme til Skade under dette Arbejde, gælder Forsikringen ikke for dem, og de faa ingen Erstatning. Hvis der under en Mands Arbejde paa Fabrikken falder en Jernplade ned paa ham, saa at han brækker Benet eller bliver slaaet ihjel, faar han eller hans efterladte Erstatning, men sker det samme Ulykkestilfælde, medens han er beskæftiget med at hejse en saadan Plade ind i en Jernbanevogn eller om Bord i et Dampskib, faar han ingen Erstatning. Saadanne Tilfælde maa absolut opfordre til at søge Loven forandret, men herom foreligger der ikke noget Forslag. Jeg finder det derfor ganske naturligt, at Forslaget henvises til et Udvalg, og det vil være ønskeligt, at Udvalget vil tage sig for noget nærmere at undersøge, hvorledes Loven har virket og navnlig granske Raadets Aarsberetning med de deri trufne Afgørelser. For at forebygge Misforstaaelser, skal jeg udtale, at jeg føler mig overbevist om, at Raadet har handlet meget samvittighedsfuldt og sikkert ogsaa saa human, som muligt var, naar det skulde følge Loven. De Abnormiteter, som ere fremkomne her, maa væsentlig tilskrives Lovforslagets Affattelse. Det maa sikkert erkendes, at saavel Raadet som Ministeriet ved de trufne Afgørelser i det store og hele have været i fuld Overensstemmelse med Loven, og naar Afgørelserne ere gaaede de forsikrede imod, skyldes det sikkert ikke en vrangvillig Fortolkning af Lovens Bestemmelser, men Loven selv. Men naar dette er Tilfældet, tror jeg, Udvalget maa granske Loven selv og søge at faa disse uheldige Forhold forandrede. Loven har nu vistnok virket tilstrækkelig længe, og der er indsamlet Erfaringer nok til at motivere, at man nu gaar til en Forandring af adskillige af de Ting, som ere blevne paapegede, allerede